

Επί του σχεδίου νόμου «περί χορηγίας Δημάρχων και Προέδρων Κοινοτήτων, ως και περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως της συνταξιοδοτικής νομοθεσίας των υπαλλήλων των Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοικήσεως».

Προς την Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων

Διὰ τοῦ ὑποβληθέντος σχεδίου νόμου ἀποσκοπεῖται ἡ τροποποίησις τῆς νομοθεσίας περὶ χορηγίας Δημάρχων, ἡ παρεχόμενη χορηγία εἰς τοὺς Προέδρους Κοινοτήτων, ὡς καὶ ἡ τροποποίησις καὶ συμπλήρωσις τῆς συνταξιοδοτικῆς νομοθεσίας τῶν ὑπαλλήλων τῶν Ὄργανισμῶν Τοπικῆς Αυτοδιοικήσεως.

Οἱ σκοποὶ καὶ τὸ περιεχόμενον τῶν ἐπιμέρους διατάξεων τοῦ ἐν λόγω σχεδίου νόμου ἀναλύονται ὡς ἀκολουθεῖται:

Ἄρθρον 1.

Διὰ τῆς παραγράφου 1 προστίθεται εἰς τὸ ἄρθρον 1 τοῦ Ν. 91/1943 παράγραφος ἐπιμέρους 9, διὰ τῆς ὁποίας ὁρίζεται, ὅτι ἡ προγενεστέρη ὑπηρεσία Δημάρχου ὡς Προέδρου Κοινοῦτος, ἡ ὁποία ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀνω, συνυπολογίζεται τὸσον διὰ τὴν θεμελίωσιν, ὅσον καὶ διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς χορηγίας τοῦ Δημάρχου. Σημειώσεται, ὅτι ἡ ρύθμισις αὕτη περιλαμβάνεται, μετὰ διαφόρων διατάξεων, εἰς τὸ Ν.Δ. 3777/1957 (ἄρθρον 21 παρ. 3) «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεων τῆς νομοθεσίας «περὶ τῶν προσώπων τῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων» καὶ, τοῦ δημοτικοῦ καὶ κοινοτικοῦ κώδικος κλπ.» πλὴν, ὅμως, ἡ διάταξις αὕτη, δὲν ἐφαρμόσθη, διότι δὲν εἶχε τόχαι τῆς ἐπιθερηματίας τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συμβουλίου, ἣτις προσεδιέπετο ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 57 τοῦ τότε ἰσχύοντος Συντάγματος τοῦ 1952.

Ἄρθρον 2.

Διὰ τοῦ ἄρθρου τούτου λαμβάνονται ὠρισμένα μέτρα, σχετικὰ ἔχοντα μὲ τὸ ὄψος τῆς χορηγίας Δημάρχου. Εἰδικότερον, διὰ αὐτῆς καθίσταται τὸ ἀνώτατον ὄριον τῆς χορηγίας ἀπὸ 15.000 δραχμῶν, εἰς τὸ ποσὸν τοῦ ἑαυτικοῦ μισθοῦ τοῦ 2ου βαθμοῦ τῆς δημοσιοϋπαλληλικῆς ἱεραρχίας, ὁρίζεται ὅτι ἡ χορηγία δὲν καταβάλλεται ἂν ὁ δικαιούχος λαμβάνῃ καὶ συντάξιν ἢ ἀποδοχὰς εἰς ἑτέρας πηγῆς, ὡν τὸ ἀθροισμα ὑπερβαίνει τὸν ἐκάστου ἑαυτικὸν μισθὸν τῶν ὑπαλλήλων ἐπιβάθμῳ 2ῳ μετὰ ὀλοκλήρου τοῦ ἐπιδόματος χρόνου ὑπηρεσίας καὶ, τέλος, ἡ κράτησις πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν δαπανῶν τῶν Δήμων διὰ τὴν καταβολὴν τῆς χορηγίας καθίσταται ἀπὸ 5% εἰς 10%. Προσέτι ὁρίζεται ὅτι ὁ περιορισμὸς τῆς περιπτώσεως 2 τῆς παρ. 1 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Ν. 4169/1961, συμφώνως πρὸς τὸν ὅποιον ἡ λήψις συντάξεως ἀπὸ τὸν Ὄργανισμὸν Γεωργικῶν Ἀσφαλίσεων τελεῖ ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν τῆς μὴ λήψεως συντάξεως ἀπὸ ἄλλην πηγὴν, δὲν ἰσχύει διὰ τοὺς λαμβάνοντας χορηγίαν Δημάρχου.

Ἄρθρον 3.

Ὅπως εἶναι γνωστὸν, εἰς τοὺς διατελέσαντας Δημάρχους παρέχεται ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν χορηγία, ἐφ' ὅσον οὗτοι ἔχουν διακτετῆ ὑπηρεσίαν εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Δημάρχου.

Τὸ γεγονός αὐτὸ εἶχεν ὡς συνέπεια νὰ ἔχη, ἀπὸ μακροῦ, διατυπωθῆ ἀπὸ τοὺς προέδρους κοινοτήτων αἴτημα περὶ παροχῆς καὶ εἰς αὐτοὺς χορηγίας ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὅρους, ὑπὸ τοὺς ὁποίους παρέχεται τοιαύτη εἰς τοὺς Δημάρχους, αἴτημα δηλαδὴ περὶ ἴσης μὲ τοὺς Δημάρχους μεταχειρίσεως.

Τὸ ἐν λόγω αἴτημα ἔχει κατ' ἐπιπέδην ἐξέτασθῆ ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν καὶ ἔχει κριθῆ δίκαιον διεξιμένον ὅτι οἱ πρόεδροι κοινοτήτων, ὄντες, ὡς καὶ οἱ Δημάρχοι, ἐπιμελήθησαν αὐτοδικοῦσμένων ὀργανισμῶν, ἰσχυρῶν τὸ ἴδιον μὲ τούτους διοικητικῶν ἔργων καὶ, ὡς ἐκ τούτου, εἶναι εὐλογικὸν νὰ ζητοῦν ἴσην μεταχειρίσιν.

Καὶ εἰς αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἴσην μεταχειρίσιν σκοπεῖ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ὑποβληθέντος σχεδίου νόμου.

Ὅστω, διὰ τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ, προτείνεται ἡ παρεχόμενη χορηγία εἰς τοὺς ἐπιμέρους τουλάχιστον διατελέσαντας ἢ ἐφ'

ἐξῆς διατελούντας προέδρους κοινοτήτων, ἴσης πρὸς τὴν εἰρηστικῆν ἀπὸ τῶν ἐκείνου καταβάλλομένων μηνιαίως ἐξόδων παρκατάσεως εἰς τὸν ἐν ἐνεργείᾳ πρόεδρον, ὅσα εἶναι τὰ ἐστὶν ὑπηρεσίας τοῦ προέδρου. Σημειώσεται ὅτι τὰ ἴδια ἀκριβῶς μὲ τὰ ὡς ἀνω προτεινόμενα ἰσχύουν διὰ τοὺς Δημάρχους.

Ἄρθρον 4.

Διὰ τοῦ ἄρθρου τούτου προτείνεται ὅπως ὁ κρινομισθὸς τῆς ἐν λόγω χορηγίας ἐνεργῆται, ὅπως καὶ τῆς χορηγίας Δημάρχου, ὑπὸ τὴν Ὑπηρεσίαν Συντάξεων τοῦ Γενικοῦ Λογιστηρίου τοῦ Κράτους, ἢ δὲ ἀπονομῆ, καθὼς καὶ ἡ ἐκδοσις τοῦ σχετικοῦ διπλώματος, ἀπὸ τῶν Ὑπουργῶν Ἐσωτερικῶν. Ἐπίσης, προτείνεται, ὅπως ἡ κατ' ἑστὸς ἀναπροσαρμογὴ τῆς ἐν λόγω χορηγίας ἐνεργῆται ὑπὸ τοῦ Κλάδου Συντάξεων Κοινοτικῶν Ὑπαλλήλων, ὁ ὁποῖος μετανομάζεται εἰς Τμησίον Κοινοτικῶν Ὑπαλλήλων.

Ἄρθρον 5.

Διὰ τοῦ ἄρθρου τούτου, προτείνεται, ὅπως ἡ πληρωμὴ τῆς, περὶ ἧς ὁ λόγος, χορηγίας ἀρχεται ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἀπομακρύνσεως τοῦ προέδρου καὶ ὅπως αὕτη ἔαυρήν τὸ Τμησίον Συντάξεων Κοινοτικῶν Ὑπαλλήλων.

Ἐπίσης, προτείνεται, ὅπως ἡ χορηγία αὕτη προκαταβάλλεται τὴν πρώτην ἐκάστου μηνός.

Ἄρθρον 6.

Διὰ τοῦ ἄρθρου τούτου, προτείνεται, ὅπως καὶ κάτωθι διατάξεις, αἵτινες ἰσχύουν διὰ τὴν χορηγίαν Δημάρχων καὶ τὴν ἐξέλιξιν τῆς διαρκείας τῆς συνταξιοδοτικῆς ὑπηρεσίας τῶν ὑπαλλήλων τῶν Ο.Τ.Α., ἰσχύουν καὶ διὰ τὴν χορηγίαν προέδρων κοινοτήτων:

1. Αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 7, 8, 10 καὶ 18 τοῦ Ν. 91/1943 αἱ ὁποῖαι ἀντιστοίχως ἀφοροῦν α) εἰς τὴν ἀναγνώρισιν προϋπηρεσίας διὰ τὸν δικαινομισθὸν τοῦ ποσοῦ τῆς χορηγίας, β) εἰς τὴν ἀναστολὴν ἀπώλειας τοῦ εἰς ἀπόληψιν τῆς χορηγίας δικαιώματος, γ) εἰς τὴν ἀπώλειαν τοῦ εἰς ἀπόληψιν τῆς χορηγίας δικαιώματος, δ) εἰς τὴν κατάσχισιν καὶ ἐγκώρησιν τῆς χορηγίας καὶ ε) εἰς τὰ δικαιολογητικά, τὰ ὁποῖα δεόν νὰ συνδράμουν τὴν αἴτησιν κρινομισθοῦ χορηγίας.

2. Αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ Ν. 4505/1966 αἱ ὁποῖαι ἀφοροῦν εἰς τὴν μεταβίβασιν τῆς χορηγίας εἰς τὴν χήρην καὶ τὰ νόμιμα ἢ νομιμοποιητὰ τέκνα τοῦ δικαιωθέντος ἢ δικαιουμένου χορηγίας.

3. Αἱ διατάξεις τῆς παρ. 3 τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ Ν.Δ. 1827/1942, αἱ ὁποῖαι ἀφοροῦν εἰς τὴν ἐξέλιξιν τῆς διαρκείας τῆς συνταξιοδοτικῆς ὑπηρεσίας, ἡ ὁποία δὲν ἀποδεικνύεται ἀπὸ ἐπίσημα στοιχεία.

4. Αἱ διατάξεις τῆς παρ. 3 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ Νόμου 293/1976, αἱ ὁποῖαι ἀφοροῦν εἰς τὴν ἀναγνώρισιν, ὡς χρόνου ὑπηρεσίας διὰ τὴν θεμελίωσιν δικαιώματος χορηγίας καὶ τὴν ἐπιπέδην τοῦ ποσοῦ αὐτῆς, τοῦ χρονικοῦ δικαιώματος ἀπὸ 21.4.1967 μέχρι 31.12.1968 τῆς ὑπολοίπου θητείας τῶν κατὰ τὰς ἐλλογὰς τῆς 5ης Ἰουλίου 1964 ἢ μεταγενεστέρως ἐκλεγέντων καὶ ἀπομακρυνθέντων ὑπὸ τοῦ δικτατορικοῦ καθεστώτος μετὰ τὴν 21ην Ἀπριλίου 1967, καθὼς καὶ τοῦ χρονικοῦ δικαιώματος τῆς ἀπώλειας καθηκόντων ἀναπληρωτοῦ ἀπὸ 17.9.1974 μέχρι τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν ἐκ τῶν δημοτικῶν καὶ κοινοτικῶν ἐλλογῶν τοῦ ἔτους 1975 προσελθόντων αἰρετῶν ὀργάνων, ὑπὸ τῶν ἀποκατασταθέντων δυνάμει τοῦ Ν.Δ. 51/1974.

5. Αἱ διατάξεις τῆς παραγράφου 4 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἀνω ἄρθρου καὶ νόμου (δηλαδὴ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ Ν. 293/76), αἱ ὁποῖαι ἀφοροῦν εἰς τὴν μὴ ἀναγνώρισιν διὰ θεμελίωσιν δικαιώματος χορηγίας ἢ δι' ἐπιπέδην αὐτῆς τοῦ χρόνου ἀπώλειας καθηκόντων ὑπὸ μὴ αἰρετῶν ὀργάνων διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 21ης Ἀπριλίου 1967 μέχρι 16ης Σεπτεμβρίου 1974.

6. Αἱ διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἀνω νόμου — τοῦ νόμου δηλαδὴ 293/76 — αἱ ὁποῖαι ὁρίζουν ὅτι διὰ τὴν θεμελίωσιν τοῦ δικαιώματος χορηγίας

άρχει έπιταγής ύπηρεσία και τετραετής τοιαύτη, δημοτικού συμβούλου ή προέδρου κοινότητας και έν προκειμένω κοινοτικού συμβούλου.

7. Αί έν γένει διατάξεις αί όποιαί διέπουν την καταβολήν χορηγίας δημάρχου εις δικαιοϋχον. όστις λαμβάνει σύνταξιν ή χορηγίαν ή αποδοχάς έν τού δημοσίω ταμείω ή ταμείω νομικού προσώπου δημοσίω δικαίου, καθώς και αί διατάξεις που όρίζουν τό άνωτάτων και κατώτατων όριον χορηγίας δημάρχου.

Άρθρον 7.

Διά του άρθρου τούτου, προτείνεται, όπως κάθε αίτησις, άφορώσα εις άναγνωρίσιν δικαιώματος χορηγίας προέδρου ή εις αύξησιν αύτης, υποβάλληται, έπι ποινή έκπτώσεως από του σχετικού δικαιώματος έντός έτους, άρ' ής γεννάται τούτο και όπως διά τους εξελθόντας ήδη της ύπηρεσίας, ως και διά τάς οικογενείας των έν τούτων απόβιωσαντων ή άνωτέρω προθεσμία άρχηται από της έναρξέως ισχύος του νόμου αύτου και ή πληρωμή της χορηγίας των άρχηται από της πρώτης του μηνός του έπομένου της υποβολής της αίτήσεως και πάντως όχι πέραν του έτους από της χρονολογίας έκδόσεως της σχετικής πράξεως ή αποφάσεως.

Επίσης, διά του ίδιου άρθρου, όρίζεται ή διαδικασία υποβολής της αίτήσεως δι' άναγνωρίσιν δικαιώματος χορηγίας.

Άρθρον 8.

Διά του άρθρου τούτου προτείνεται, όπως, διά την άντιμετώπισιν υπό του Ταμείου Συνατάξεων Κοινοτικών Ύπαλλήλων της άπαιτουμένης διά την παροχήν της ως άνω χορηγίας δαπάνης, έπιβληθή ύπέρ του Ταμείου αύτου κράτησις 10% επί των έξόδων παραστάσεως των έν ενεργεία προέδρων και άλλων ή επί πλέον δαπάνη, καλύπτεται έν τού Κρατικού Προϋπολογισμού.

Άρθρον 9.

Διά του άρθρου τούτου τροποποιούνται και συμπληροϋνται αί διατάξεις της παρ. 1 του άρθρου 1 του Ν. 1974/1952, διά των όποιων όρίζονται αί άπαιτούμεναι χρονικά προϋποθέσεις διά την θεμελιώσιν δικαιώματος συντάξεως των ύπαλλήλων των Ο.Τ.Α. και έπικρατίζονται και εις αύτους ρυθμίσαι περιπτώσεων γενόμεναι, διά του άρθρου 1 του Νόμου 955/1979, εις την συνταξιοδοτικήν νομοθεσίαν των ύπαλλήλων του Δημοσίου.

Συγκεκριμένως διά της παρ. 1 του έν λόγω άρθρου προβλέπεται, ότι οι παντελώς τυφλοί ύπαλλήλοι θεμελιώνουν δικαίωμα συντάξεως, μετά δεκαπενταετή πλήρη πραγματική συντάξιμον ύπηρεσίαν.

Διά της παρ. 2 άντικαθίσταται τό τρίτον έδαφίον της περιπτώσεως στ' της παραγράφου 1 του άρθρου 1 του Ν. 1974/1952. Τό άντικαθιστάμενον έδαφίον όφραϊν, ότι, διά την άπόλυτην δικαιοματος παθόντος εξ αίτίας της ύπηρεσίας, δέν λαμβάνονται, ύπ' όθιν χρόνια νοσήματα, τά όποια εξεδηλώθησαν έντός τριετίας από του διορισμού του ύπαλλήλου ως τακτικού. Ήδη, όρίζεται, ότι, διά τόν προδιορισμόν της τριετίας, συνοπολογίζονται και ή συντάξιμος ύπηρεσία του παθόντος, ως έκτάκτου ή επί συμβάσει, έφ' όσον όμως αύτη είναι συνεχής και προηγήται άμέσως της ύπηρεσίας του τακτικού. Ή τροποποίησις αύτη κρίνεται άναγκαία διά τόν λόγον, ότι δέν είναι δίκαιον νά άποβλησθούσιν της συντάξεως παθόντες εξ αίτίας της ύπηρεσίας, οι τακτικοί ύπαλλήλοι, των όποιων τό πάθημα εξεδηλώθη μόν πρό της παρελϋσεως τριετούς ύπηρεσίας εις θέσιν τακτικού, αλλά οι όποιοι είχαν, άμέσως πρό του διορισμού των ως τακτικών, συντάξιμον ύπηρεσίαν έκτάκτου ή επί συμβάσει, ή όποια, προστιθέμενη εις την ύπηρεσίαν του τακτικού, καλύπτει τό έν λόγω χρονικόν διάστημα, πέραν του όποιου ή εκδήλωσις του νοσήματος, ήτις προήλθεν εξ αίτίας της ύπηρεσίας, δημιουργεί δικαίωμα συνταξιοδοτήσεως παθόντος εξ αίτίας της ύπηρεσίας.

Άρθρον 10.

Διά του άρθρου τούτου επιδιώκεται ή έελτίωσις των προϋποθέσεων συνταξιοδοτήσεως των οικογενειών των απόβιωντων ύπαλλήλων ή συνταξιούχων. Καί συγκεκριμένως:

Διά της παραγράφου 1, διά της όποίας άντικαθίσταται τό δευτέρον έδαφίον της περιπτώσεως α' της παραγράφου 1 του άρθρου 2 του Ν. 1974/1952, μειούται ή άπαιτουμένη διά την μεταβίβασιν συντάξεως διάρκεια έγγάμου συμβίωσης της χήρας μετά του θανόντος σύζυγου της από τρία εις δύο έτη.

Διά της παραγράφου 2 άναγνωρίζεται, ύφ' όρισμένης προϋποθέσεως, δικαίωμα συντάξεως εις τόν έπιζώντα σύζυγον γυναικός ύπαλλήλου και συνταξιούχου, κατ' έξομοίωσιν προς την χήραν. Αί προϋποθέσεις, αί όποιαί όρίζονται, διά την άναγνωρίσιν του δικαιώματος τούτου, είναι ή άπορία και ή άνικανότης δι' άσκησιν είσυδηποτε βιοποριστικού έπαγγέλματος.

Ρυθμίσαι έσομαι προς τάς άνωτέρω, έχουν ήδη θεσπισθή εις την συνταξιοδοτικήν νομοθεσίαν των ύπαλλήλων του Δημοσίου διά του άρθρου 2 του Ν. 955/1979.

Άρθρον 11.

Διά του άρθρου τούτου έπικρατίζονται και εις την συνταξιοδοτικήν νομοθεσίαν, των δημοτικών και κοινοτικών ύπαλλήλων ρυθμίσεις, αί όποιαί έχουν ήδη θεσπισθή εις την συνταξιοδοτικήν νομοθεσίαν των ύπαλλήλων του Δημοσίου, διά του Ν.Δ. 149/1973 και των άρθρων 3 και 4 του Νόμου 955/1979. Καί συγκεκριμένως:

Διά της πρώτης παραγράφου άντικαθίσταται ή διάταξις της περιπτώσεως β' της παραγράφου 1 του άρθρου 2 του Ν. 1974/1952 και διά του πρώτου έδαφίου αύτης άναγνωρίζεται δικαίωμα συντάξεως ύπέρ των θανάτων τέκνων των απόβιωντων ύπαλλήλων ή συνταξιούχων.

Διά του δευτέρου έδαφίου όρίζεται, ότι τά θανάτων εις Άνωτάτης Σχολής ή Άνωτέρας άρρενα τέκνα, έφ' όσον είναι άρχια, δικαιούνται συντάξεως μέχρι πέρατος των σπουδών των και, πάντως, όχι πέραν του 25ου έτους της ηλικίας των. Ή διάταξις κρίνεται δίκαιη, διότι έπιτρέπει εις τά άρρενα άρρενα τέκνα νά ολοκληρώσουν τάς σπουδάς των, παρέχουσα εις αυτά τους άναγκαίους προς τούτο οικονομικούς πόρους.

Διά του τρίτου έδαφίου όρίζεται, ότι τά θανά τέκνα δικαιούνται συντάξεως, έφ' όσον, κατά τόν χρόνον της υιοθεσίας, δέν είχαν ύπερέψη τό 12ον έτος της ηλικίας των.

Παρατέρω, λαμβάνεται ειδική πρόνοια διά τά υιοθετηθέντα τέκνα στρατιωτικών ρουθεντών ή θανόντων έν πολεμικών γενοσέντων, καθώς και διά τά θανά τέκνα, τά όποια κατέστησαν άνίκανα προς άσκησιν είσυδηποτε βιοποριστικού έπαγγέλματος.

Διά της δευτέρας παραγράφου προστίθεται νέα παράγραφος εις τό άρθρον 12 του Ν. 1974/1952' διά της όποίας προσδιορίζεται τό δικαιούμενον ποσόν συντάξεως των ενθλιμικών άνίκανων τέκνων, άνυλόγως των οικογενειακών των συνθλιμικών, του ποσού άνικανότητος αύτων και της προσωπικής των άσφαλιστικής καταστάσεως.

Άρθρον 12.

Διά του άρθρου τούτου σκεπάζεται ή άναγνωρίσις ως συντάξιμον και ή προαίετορησις εις την λοιπήν συντάξιμον ύπηρεσίαν των δημοτικών και κοινοτικών ύπαλλήλων των προϋπηρεσιών αύτων, αί όποιαί διαλύθησαν, αι εις τους Σ.Π.Α.Η και τους Σιδηροδρόμους (θεσσαλική, β) εις την Άνώγειον Έπιχειρησιν Γενικών Άποδηκών Ελλάδας, η' ως ίατρών εις Νοσηλευτικά Έξοδικα και Νοσοκομεία της Αιγύπτου συντηρούμενα υπό των Έλληνικών Κοινοτήτων ή κληροδοτημάτων και της Κύπρου μέχρι της άνεξαρτησίας της και δ' εις Δημόσια Σχολεία υπό εκπαιδευτικών άμισθουμένων υπό Συλλόγων Γονέων και Κηδεμόνων.

Αί προϋπηρεσία αύται άναγνωρίσθησαν ήδη ως συντάξιμοι διά τους πολιτικούς ύπαλλήλους του Δημοσίου, διά του Ν.

955/1979 και το μέτρον επεκτείνεται, διά του προτεινομένου άρθρου, και εις τους δημοτικούς και κοινοτικούς υπαλλήλους διά λόγους ίσης μεταχειρίσεως.

Άρθρον 13.

Ως γνωστόν, με το άρθρον 1 του Ν. Δ/τος 3896/1958 υπήχθησαν εις τας περί συντάξεως των δημοτικών υπαλλήλων διατάξεις οι τεκνικοί υπαλλήλοι όλων εν γένει των κοινοτήτων του Κράτους.

Σημειωτέον ότι μέχρι τότε υπήγοντο, έαται των διατάξεων του άρθρου 15 του Α.Ν. 796/1948 εις τας περί συντάξεως των δημοτικών υπαλλήλων διατάξεις μόνον οι υπαλλήλοι των κοινοτήτων οι οποίοι είχαν πραγματοποιήσει κατά τας χρήσεις 1937—1938, 1938—1939 και 1939—1940 έσοδα υπερβαίνοντα το ποσόν των έκαστο χιλιάδων δραχμών.

Το Ν. Δ/γμα 3896/1958 ίσχυσε, όπως ρητώς όρίζεται εν αύτω, από της δημοσίευσής του, εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, ήτοι από της 11ης Νοεμβρίου 1958 (ΦΕΚ 194/1958). Κατά συνέπειαν, ή έαται των διατάξεων του άρθρου 1 του Νομοθετικού αύτου Διατάγματος υπαχθή εις τας περί συντάξεως των δημοτικών υπαλλήλων διατάξεις των υπαλλήλων όλων εν γένει των κοινοτήτων του Κράτους συμπεριλαμβανόντων οι όποιοι έζηήθων και έξέερχοντα της υπηρεσίας από της δημοσίευσής του εν λόγω Ν. Διατάγματος —δηλαδή από 11ης Νοεμβρίου 1958— και ένταύθεν, Δέν συμπεριελάθε, όμως, τους πρό της ήμερομηνίας αύτης έξελαθόντας της υπηρεσίας κοινοτικούς υπαλλήλους.

Συνεπεία του γεγονότος τούτου, οι πρό της εν λόγω ήμερομηνίας έξελαθόντες της υπηρεσίας κοινοτικοί υπαλλήλοι, οι όποιοι δέν είχαν τας προϋποθέσεις τας όποιας όριζον οι προϊστάμενοι του Ν. Δ/τος 3896/58 διατάξεις του άρθρου 15 του Α.Ν. 796/1948, οι όποιοι δηλαδή είχαν υπηρετήσει εις κοινότητα οι οποίοι δέν είχαν πραγματοποιήσει κατά τας χρήσεις 1937—1938, 1938—1939 και 1939—1940 έσοδα υπερβαίνοντα το ποσόν των έκαστο χιλιάδων δραχμών, δέν ειδικιωθήσαν συντάξεως.

Ούτως, έδημιουργήθη άνωτος μεταχειρίσις μεταξύ των πρό της δημοσίευσής του Ν. Δ/τος 3896/1958 και των μετά αύτην έξελαθόντων της υπηρεσίας κοινοτικών υπαλλήλων.

Και άκριβώς εις την άρσιν της άνωτος αύτης μεταχειρίσεως σκοπεί το άρθρον 13 του υπεραλλομένου σχεδίου νόμου διά του όποιου άρθρου επεκτείνεται ή ίσχύς των διατάξεων του άρθρου 1 του Ν. Δ/τος 3896/1958 και εις τους πρό της ενάρξεως ίσχύος αύτων έξελαθόντας της υπηρεσίας κοινοτικούς υπαλλήλους και ούτω θά δικαιωθούσιν και ούτοι συντάξεως, πράγμα το όποιον είναι και δίκαιον και ήθικόν.

Άρθρον 14.

Διά του άρθρου τούτου μειοτά: από δέκα εις πάντε έτη ό χρόνος, ό άπικτούμενος υπό της παρ. 2 του άρθρου 9 του Ν.Δ. 3896/1958, διά την προμετρητήν ως συνταξίμων, διά τους επί φησίαις έατρους των Δημοτικών και Κοινοτικών Ιδρυμάτων, των προδημοσίων των, των άναφερομένων εις το άρθρον 6 του Ν. 1974/52.

Τό μέτρον προτείνεται διά λόγους ίσης μεταχειρίσεως, δεδωμένου, ότι όμοια ρύθμισις έχει θεσπισθή ήδη, διά της παρ. 6 του άρθρου 5 του Ν.Δ. 3913/1958 διά τους δημοτικούς και κοινοτικούς υπαλλήλους.

Άρθρον 15.

Διά του άρθρου τούτου προτείνεται όπως ή συντάξις των δημοτικών και κοινοτικών εισπρακτόρων οι όποιοι άσχολούσιν με την εισπραξίν των έσόδων πλειόνων δήμων ή δήμων και κοινοτήτων επιμερίζεται εις έάρος των οικείων συνταξιοδοτικών φρεών άνωλόγως πρός την συμμετοχήν την όποιαν έχουν κατά τον μήνα της έξόδου των εκ της υπηρεσίας οι Ο.Τ.Α. εις τους όποιους άσχολούσιν.

Ό ως άνω επιμερισμός κρίνεται δίκαιος διά τους έξής λόγους: Σιμωρώνως πρός τα νυν ισχύοντα, ή συντάξις έκάστου των ως άνω εισπρακτόρων έαρύνει τον δήμον εις τον

όποιον έκαστος ερείεται έντεταχμένος κατά την έξοδόν του εκ της υπηρεσίας ενώ είναι γεγονός ότι κατά την διάρκειαν της υπηρεσίας του άσχολείται όχι μόνον με την εισπραξίν των έσόδων του δήμου αύτου αλλά και με την εισπραξίν των έσόδων των γειτονικών κοινοτήτων ή και έτέρων δήμων και εις τας πλείους των σχετικών περιπτώσεων ή άσχολία του εις τον δήμον εις τον όποιον είναι έντεταχμένος είναι έλαχίστη εν σχέσει με την άσχολίαν του εις τας γειτονικάς κοινότητας ή εις έτέρας δήμους.

Ούτω, υπό τας άνωτέρω συνθήκας, είναι άδίκαιον ή συντάξις έκάστου των ως είρηται εισπρακτόρων να έαρύνη μόνον τον δήμον εις τον όποιον ερείεται έντεταχμένος.

Και άκριβώς εις την άρσιν της ως άνω άδικίας σκοπεί το άρθρον τούτο διά του όποιου προτείνεται όπως καθιερωθή έκ ή συντάξις των περί των ό λόγους εισπρακτόρων επιμερίζεται εις έάρος όλων των οικείων συνταξιοδοτικών φρεών.

Επίσης με το άρθρον τούτο προτείνεται όπως ό άνωτέρω επιμερισμός της συντάξεως ίσχυσει και διά τους ένοθούς ταχείου.

Άρθρον 16.

Διά των Ν.Δ. 829/1971, 1165/1972, 1317/72, 132/1973, 278/1974, 67/1974 και του Ν. 32/1975 έχορηγήθησαν από του έτους 1971 μέχρι του 1975 διάφοροι ποσοστιαίοι κύξήσεις επί των συντάξεων και βοηθημάτων του Δημοσίου των μη καθοριζομένων επί τή έαται μισθού ένεργείας, ως και επί των πάσης φύσεως έμδομάτων άνικνότητος, Βάσει, μάλιστα, ειδικής διατάξεως των εν λόγω νομοθετημάτων, οι κύξήσεις αύται έχορηγήθησαν, και επί των συντάξεων των μη κατ'άλλομένων εκ του Δημοσίου, αλλά διαπομένων υπό των αύτων διατάξεων, είτε κατά παραπομπήν πρός τα ισχύοντα επί των συντάξεων του Δημοσίου, είτε δι' ίδίον νομοθετημάτων έπαναλαμβάνόντων τας σχετικές διατάξεις.

Η άνωτέρω ειδική (έπακτατική) διάταξις έσηρμόσθη και επί των συντάξεων των άδικαθμιστων υπαλλήλων των Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοικήσεως, άτινας ηύξήθησαν καθ' όλας τας χορηγηθείσας κατά το διάστημα 1971—1975 ποσοστιαίως κύξήσεις επί των συντάξεων του Δημοσίου των μη καθοριζομένων επί τή έαται μισθού ένεργείας. Μεταγενετέρας, όμως, έκριθή υπό της άρμόδιας Διοικήσεως της Υπηρεσίας Συντάξεων του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους, ότι οι προαναφερθείσαι διατάξεις δέν άρρώρων εις τας συντάξεις των συνταξιούχων τούτων και ούτως, έγεννήθη θέμα μη συννόμου κατ'έσλης των εν λόγω κύξήσεων.

Τό, ούτω, γεννηθέν θέμα μη συννόμου κατ'έσλης των περί των ό λόγους κύξήσεων εις τους συνταξιούχους τους προερχομένων εκ των άδικαθμιστων υπαλλήλων των Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοικήσεως σκοπεί να ρυθμίτη το άρθρον τούτο διά των διατάξεων του όποιου όρίζονται τα έξής: 1) Αί περί κύξήσεως των συντάξεων του Δημοσίου, των μη καθοριζομένων έαται του μισθού ένεργείας, διατάξεις των έτων 1971—1975 έχουν έφαρμογήν από της ίσχύος των και επί των συντάξεων των άδικαθμιστων υπαλλήλων των Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοικήσεως. 2) Τό αύτό ίσχύει και επί των διατάξεων περί κύξήσεως των βοηθημάτων και έμδομάτων άνικνότητος. 3) Αί χορηγηθείσαι, ήδη, κύξήσεις κατ' έφαρμογήν των διατάξεων τούτων θεωρούνται ως νομίμως χορηγηθείσαι. 4) Είς τα περιπτώσεις οι κύξήσεις αύται δέν έχορηγήθησαν, χορηγούνται νυν εις τους δικαιούχους, άναδρομικώς.

Άρθρον 17.

Διά του άρθρου τούτου προδίδεται άναδρομικότης εις την έφαρμογήν των διατάξεων των άρθρων 1, 2, 9, 10, 11, 12 και 14, Συμκαταμένως, όρίζεται, ότι οι διατάξεις των άρθρων αύτων έχουν έφαρμογήν και δι' όσους έζηήθων της υπηρεσίας πρό της ενάρξεως της ίσχύος του υπό φησίαν νόμου, καθώς και διά τας οικογενείας των εκ τούτων άποδωσάντων.

Επίσης, διά του ίδιου άρθρου, ρυθμίζονται διαδικαστικά θέματα αναγόμενα εις την ανωτέρω αναδρομικήν εφαρμογήν των εν λόγω διατάξεων.

Άρθρον 18.

Διά του άρθρου αυτού επιδιώκεται η παράτασις, επί εν έτος, όλων των προεδριών, αι όποιαι έχουν σχέσιν με το δικαίωμα συντάξεως των δημοτικών και κοινοτικών υπαλλήλων, των σχετικών με το δικαίωμα χορηγίας Δημάρχων διατάξεων, καθώς και των προεδριών ασκήσεως ενδίκων μέσων επί των σχετικών προς τα θέματα αυτά υποθέσεων.

Επίσης, με το αυτό άρθρον, καθορίζεται ο χρόνος έναρξεως των οικονομικών αποτελεσμάτων τα όποια θα προκύβουν από την παράτασιν των ανωτέρω προεδριών.

Άρθρον 19.

Διά του άρθρου τούτου, τέλος, όρίζεται η έναρξις ισχύος του νόμου, ήτις είναι η της δημοσιεύσεως του διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Αυτός είναι ο σκοπός και το περιεχόμενον του νομοσχεδίου και έν όψει αυτών παρακαλούμεν διά την έπιψηφίσιν του.

Έν Αθήναις τη 27 Μαΐου 1981

Οι Υπουργοί

Εσωτερικών
ΧΡΙΣΤ. ΣΤΡΑΤΟΣ

Οικονομικών
Μ. ΕΒΕΡΤ

Κοινωνικών Υπηρεσιών
ΣΠ. ΔΟΞΙΑΔΗΣ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Της αιτιολογητής έκθέσεως επί του σχεδίου νόμου «περί χορηγίας Δημάρχων και Προέδρων Κοινοτήτων, ως και περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως της συνταξιοδοτικής νομοθεσίας των Υπαλλήλων των Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοικήσεως.

Είς το όποιον εμφανίζονται αι τροποποιούμεναι, συμπληρούμεναι, αντικαθιστάμεναι και έν γένει σχετιζόμεναι προς το ανωτέρω σχέδιον νόμου διατάξεις.

Με το άρθρον 1.

1. Άρθρον 1 Ν. 91/43, όπως έτροποποιήθη και συμπληρώθη μεταγενεστέρως.

1. «Οί από της 1ης Ιαν. 1925 διατελέσαντες η έφ' έξής διατελούντες δήμαρχοι, έχοντες έκτακτην πραγματικήν υπηρεσίαν δημάρχου άπομακρυνόμενοι όπωςδήποτε της υπηρεσίας δικαιούνται, ίσοδώς, μηνιαίας χορηγίας».

2. Ομοίως, κατά τους όρισμούς της προηγούμενης παραγράφου, δικαιούνται χορηγίας οι έχοντες υπηρεσίαν Δημάρχου, διανοθείσαν έν τω Δήμω των Νέων Χωρών, πρό της άπελευθερώσεως των, μη δυναμένην όμως να ληφθή ύπ' όψιν πέραν της πενταετίας, συνεχισθείσαν δε, μετά την κατοχήν των, υπό το κράτος περί διοικήσεως των στρατιωτικώς καταγεγραμμένων χωρών διατάξεων και μέχρι της εφαρμογής έν αυτοίς των διατάξεων του Νόμου 1051 του έτους 1917 «περί συστάσεως και διοικήσεως δήμων και κοινοτήτων έν ταις Νέαις Χώραις». «Η άληθής έννοια της παρ. 2 του άρθρου 1 του Νόμ. 91/43 είναι ότι αυτή άφορά Δημάρχον, συνεχίσαντα την υπηρεσίαν του και μετά την εφαρμογήν του Νόμ. 1051/1917, έστω και έν δέν διατέλεσαν τοιοῦτος μετά την 1ην Ιαν. 1925».

3. Υπηρεσία Δημάρχου διανοθείσα, πρό της 1ης Ιαν. 1925, εις δήμον άπομακρυνόμεντα, ως τοιοῦτον κατά τον Νόμ. ΔΝΖ' η μεταγενεστέρως διατάξεις, συνολογίζεται διά την δημοσίευσιν του δικαιώματος και τον κανονισμόν του ποσού της χορηγίας. Σημειώσις: Η παράγραφος αυτή δέν ισχύει διότι δέν έτυχε της έπαξιεργασίας του Ελεγκτικού Συνεδρίου).

4. Η χορηγία προκαταβάλλεται, από 1 Ιαν. 1942, την πρώτην έκαστου μηνός, υπό του Δήμου εις έν διημέριον ό μείζων χρόνος υπηρεσίας.

5. Αί διατάξεις της παρ. 1 του άρθρου 2 του ύπ' αριθ. 811 Ν.Δ. της 14 Νοεμ. 1931/10 Ιαν. 1942 «περί του καθορισμού του χρόνου καταβολής των αποδοχών των δημοτικών και κοινοτικών υπαλλήλων ως και των δημοτικών συντάξεων και περί της παροχής έκτάκτου επιδόματος εις τους δημοτικούς συνταξιούχους», ως τοῦτο έτροποποιήθη διά του άρθρου 5 παρ. 2 του ύπ' αριθ. 1534 Ν.Δ. της 22/23 Ιουλ. 1942 επεκτείνονται, από 1 Ιαν. 1942, και επί της καταβαλλομένης εις διατελέσαντας Δημάρχους χορηγίας.

6. Διά την προσαρμογήν των έασιικών χορηγιών των διατελεσάντων Δημάρχων προς τάς έκάστοτε έκτακτάς ανάγκας, από 1 Σεπτ. 1942, εφαρμόζεται το άρθρο 1 του ύπ' αριθ. 1829 Ν.Δ. της 28 Σεπτ./7 Οκτ. 1942.

7. Διά την καταβολήν χορηγιών εις πρώην Δημάρχους άρχόντων Δήμων, έν Ανατολικήν Μακεδονία και Δυτική Θράκη, έχει εφαρμογήν το άρθρο 4 του ύπ' αριθ. 1407 Ν.Δ. της 11 Μαΐου/13 Ιουν. 1942 «περί ρυθμίσεως ζητημάτων άρχόντων εις άρχόντας Δήμους και Κοινοτήτας και υπαλλήλους αυτών, της Ανατολικής Μακεδονίας και Θράκης».

Της ανωτέρω χορηγίας δικαιούνται και οι διατελέσαντες η έρεξής διατελούντες δήμαρχοι, έχοντες έκτακτην υπηρεσίαν Δημάρχου και τετραετήν τοιαύτην δημοτικού Συμβούλου η Προέδρου Κοινοτήτος, του ποσού της μηνιαίας έασιικής χορηγίας υπολογιζόμενου έν τή περιπτώσει ταύτη εις 8/25 των έκάστοτε καταβαλλομένων μηνιαίων εφόδων παραστάσεως εις τον έν ενεργεία Δήμαρχον του Δήμου, όστις υποχρεούται εις την καταβολήν της χορηγίας.

8. «Της ανωτέρω χορηγίας δικαιούνται και οι διατελέσαντες η έρεξής διατελούντες δήμαρχοι, έχοντες έκτακτην υπηρεσίαν δημάρχου και τετραετήν τοιαύτην δημοτικού Συμβούλου η προέδρου κοινοτήτος, του ποσού της μηνιαίας έασιικής χορηγίας, υπολογιζόμενου έν τή περιπτώσει ταύτη εις 8/25 των έκάστοτε καταβαλλομένων μηνιαίων εφόδων παραστάσεως εις τον έν ενεργεία δήμαρχον του δήμου, όστις υποχρεούται εις την καταβολήν της χορηγίας».

Με το άρθρον 2

Άρθρον 3 παρ. 3 Ν. 91/43, όπως ήδη ισχύει, κατόπιν του άρθρου 3 του Ν. 293/76.

«Έν πάση περιπτώσει το ποσόν της έασιικής χορηγίας δέν δύναται να είναι κατώτερον των χιλίων, ουδέ ανώτερον των δέκα πέντε χιλιάδων δραχμών».

Άρθρον 6 Ν. 91/43, όπως ήδη ισχύει, κατόπιν του άρθρου 4 του Ν. 293/76».

«1. Η χορηγία δέν καταβάλλεται εις την περιπτώσιν ό δικαιούχος λαμβάνει σύνταξιν η χορηγίαν η αποδοχάς έν γένει έκ του δημοτικού ταμείου η ταμείου νομικού προσώπου δημοτικού δικαίου, έν υπολογιζόμενων κατά τά έασιικά ποσά, το σύνολον υπερβαίνει τάς είκοσι δύο χιλιάδας δραχμάς μηνιαίας. Έάν το έασιικόν ποσόν της έν των πηγών τούτων προσέδω είναι έλασσον των είκοσι δύο χιλιάδων δραχμών μηνιαίας, ό δικαιούχος λαμβάνει ελόκληρον την έασιικην χορηγίαν έν αύτη συν τή έν των πηγών τούτων προσέδω δέν υπερβαίνη τάς είκοσι δύο χιλιάδας δραχμάς, άλλως λαμβάνει μόνον την μέχρι συμπληρώσεως των είκοσι δύο χιλιάδων δραχμών διασφοράν».

Κατ' έξαιρέσιν δέν λαμβάνεται ύπ' όψιν διά τον κατά τ' ανωτέρω υπολογισμόν η έν νομικού προσώπου δημοτικού δικαίου λαμβανόμενη σύνταξις, έφ' όσον δέν έχορηγήθη διά παρασχεθείσαν εις τοῦτο έμμοσόν υπηρεσίαν».

2. Περὶ της μη συνδρομής των προϋποθέσεων της προηγούμενης παραγράφου ό δικαιούχος υποβάλλει εις τον οικείον δήμον σχετικήν υπεύθυνον δήλωσιν κατά την πρώτην έκτέλεσιν της περί άπονομής η αύξήσεως της χορηγίας άποστάσεως ως και κατά τον πρώτον μήνα έκάστου επομένου έτους.